

[Alfred Jensen.]

med lidt mere, end han har gjort, og jeg forstår jo, at jeg ikke er alene om et sådant ønske.

Jeg vil gerne sige, at vi er modstandere af, at man går til en sådan almindelig forhøjelse af lejen i den ældre boligmasse. Det kan ikke være rigtigt på et tidspunkt, hvor der er boligmangel. Der er jo allerede foretaget forhøjelser, 23 pct. i 1955, og dertil kommer den glidning opad af lejen, som vi kender som følge af frivillige aftaler. Det er slet ikke så lidt, der er opnået i husleje-forhøjelser. Ser man reelt på det, kommer man til det resultat, at de forøgede vedligeholdelsesudgifter og driftsomkostninger, ejeren har på en ejendom, må være dækket ind med den forhøjelse, der her er sket, medmindre han har spekuleret med ejendommen, solgt den til andre, optaget lån o. s. v. Jeg ved ikke, hvordan man bærer sig ad, når man spekulerer med ejendomme. Har man gjort det, er det klart, at så dækker forhøjelsen ikke, men det forekommer mig, at det er urimeligt, at der skal ydes spekulanter en sådan håndsækning. De måtte vide, hvad de indlod sig på. De måtte vide, at det store flertal af lejerne ikke ønskede en sådan forhøjelse, og de måtte vide, at det var tvivlsomt, om de fik muligheder for at realisere deres forventninger.

Med de tanker, der luftes om den form, støtten til boligbyggeriet skal have fremefter, synes der ikke at være de største chancer for, at den arbejdskraft og de materialer, der findes her i landet, udnyttes til boliger, sådan at vi kommer ud over bolignøden. Jeg ser, at der året igennem går omkring 20-25 pct. af bygningsarbejderne arbejdsløse. Vi har den opfattelse, at hvis man skal tilfredsstille behovet og nå frem til den boligreserve, som det ærede medlem hr. Holger Larsen talte om, skal der i de første 15-20 år bygges 25 000-30 000 lejligheder om året.

Jeg tvivler på, at det med de nuværende finansieringsmuligheder vil være muligt at komme op på et sådant boligbyggeri, hvis ikke staten har hånd i hanke med byggeriet. Derfor har vi den opfattelse, at staten fortsat må være med i det planlæggende arbejde ved byggeriet. Staten bør sikre, at de lejligheder, der fremstilles, fremstilles til

rimelige priser. Vi mener, at så længe renteniveauet er så højt, bør man sikre dem, der bygger, lån på de betingelser, som man normalt havde med den rente, som stort set var gældende i mange år før krigen, altså sikring af lån på en sådan måde, at vi ikke får den sidste top af leje-forhøjelsen, som vi har fået siden 1950. Derudover har vi den opfattelse, at der må gøres noget mere for at holde priserne nede på byggeriet, ikke alene ved at man kontrollerer, men også ved at man griber ind og sikrer, at priserne kommer ned.

Vi har som sagt ikke noget imod, at loven forlænges et år, og vi har ikke noget imod, at den på visse områder bliver revideret. Vi må dog slå fast, at vi ikke vil være med til at ophæve forbuddet mod en almindelig leje-forhøjelse, og at vi ikke vil være med til at ophæve forbuddet mod opsigelse, så længe der ikke er lejligheder nok; det er der jo ikke, det ved enhver. Vi mener ligeledes, at man må se på visse af lovens bestemmelser, f. eks. bestemmelserne om retten for lejerne til at bytte lejlighed. Der er givet alt, alt for mange afslag på sådanne ønsker, hvor intet fornuftigt menneske kan se nogen saglig begrundelse for, at en vært modsætter sig, at en lejer fra tredje sal flytter ned i stuen og bytter med lejeren dér. Sådant noget fatter man ikke. Vi er af den opfattelse, at loven på dette punkt må lempes, således at man i langt højere grad gør det muligt for lejerne at bytte, hvis forholdene ellers taler derfor. Som det er nu, er masser af mennesker i den situation, at de gerne vil bytte, men ikke kan komme til det. Vi ville ved øgede bytte-muligheder få en bedre fordeling af boligerne, end vi har, men afgørelsen er overladt til værternes forgodtbefindende; dette spørgsmål mener vi må løses. Endelig har vi den opfattelse, at man må træffe foranstaltninger imod, at ejere af gamle ejendomme sikrer sig en leje-forhøjelse derved, at de foretager en såkaldt modernisering af ejendommene. Hvor der ikke er saglig begrundelse for en modernisering, bør den ikke foretages. Hvor lejernes flertal ikke er indforstået dermed, bør den heller ikke tillades.

Disse fire punkter må efter vor mening tilgodeses i en kommende lejelov. Jeg ser ikke rettere, end at man, når man nu forlænger den gældende lov, bør være op-